

РЕШЕНИЕ

№ 23351

гр. София, 13.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6281** по описа за **2024** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Ц. Д. С., представляван от процесуалния си представител адв. Е. С., срещу решение № 2455 от 23.05.2024 г., постановено по НАХД № 6101 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 18-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-4332-025746/12.12.2022 г., издадено от началник група към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 175, ал. 3, пред. първо от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на касатора С. е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 200 (двеста) лева и „лишаване от право да управлява МПС“, за срок от 6 (шест) месеца, за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния и процесуалния закон - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Посочва се, че безспорно по делото се установява, че собственикът на автомобила не е бил уведомен за служебното прекратяване на регистрацията му. Доказателства за уведомяване на собственика на

автомобила за извършената служебна дерегистрация на автомобила не са представени по преписката. На собственика на автомобила И. не му е бил известен фактът, че закупеният от него автомобил е със служебно прекратена регистрация, продължил е и след изтичане на двумесечния срок да го управлява и на 22.10.2022 г. го е предоставил за ползване на касатора С.. Последният, също като собственика, не е знаел, че регистрацията на автомобила е прекратена, защото според чл. 143, ал. 15 ЗДвП, служебното прекратяване на регистрацията на превозните средства се извършва само с отбелязване в Автоматизираната информационна система на МВР, до която собственикът или ползвателят на дерегистрираното МПС нямат достъп. Допълва се, че безспорно е установено, че автомобилът има регистрационни табели с номера, поставени на определените за това места и нарушителят е управлявал автомобила със съзнание и убеждение, че той е в съответствие с изискванията на разпоредбата на чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Сочи аргументи за това, че неправилно СРС е приел, че е налице субективната страна на нарушението. Незнанието на фактическото обстоятелство – за служебната дерегистрация, в случая не се дължи на непредпазливост, защото водачите не са длъжни и нямат право на достъп да проверяват дали автомобилът, който управляват е служебно дерегистриран, след като има регистрационни табели. Позовава се на Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. на ВАС – ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС, постановено по тълкувателно дело № 3/2022 г., като счита, че след като административният орган не е изпълнил своето законово задължение по чл. 143, ал. 10, изр. 1 ЗДвП – да уведоми собственика за извършената служебна дерегистрация на МПС, то обжалваното решение се явява постановено и в противоречие с цитираното Тълкувателно постановление. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено изцяло НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, се представлява от адв. Х., редовно преупълномощена от адв. С.. Поддържа жалбата по изложените в същата съображения.

Ответникът - началник група към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, чрез процесуалния си представител, не изпраща представител.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София - град, двадесет и седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е основателна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

На 22.10.2022 г., в 02:45 часа, Ц. Д. С. управлявал лек автомобил „Пежо 106“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на З. К., в [населено място], [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. При извършена проверка преди кръстовището с последната справка с РСОД и ОДЧ ОПП било установено, че автомобилът е с прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 ЗДвП от 11.10.2022 г. Поради това, на водача на МПС С. бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 409880/22.10.2022 г. за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

Образувана е и прокурорска преписка № 51239/2022 г. по описа на СРП, като на 29.11.2022 г. бил постановен отказ да се образува досъдебно производство поради несъставомерност на деянието по чл. 345, ал. 2 от Наказателния кодекс (НК), тъй като

същото макар и формално да осъществява предвидените в закона признаци на престъпния състав, поради ниска степен на обществена опасност на деянието, приложение следва да намери разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК и деянието не следва да се третира като престъпление. Препис от постановлението, ведно с материалите по преписката, били изпратени на ОПП – СДВР с оглед преценката за ангажиране на административнонаказателна отговорност. Въз основа на полученото постановление на СРП било издадено процесното НП.

В производството пред СРС било установено, че процесният автомобил е бил прехвърлен като собственост на свидетеля Х. И. с писмен договор от 09.08.2022 г. с нотариална заверка на подписите и че на касатора С. същият автомобил е бил предоставен за ползване почти веднага след закупуването му от И..

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът е формирал и правните си изводи, въз основа на които е потвърдил оспореното НП. Съдът е приел, че е било налице валидно прехвърляне на собствеността на автомобила съобразно чл. 144 ЗДвП и изтичане на визирания в чл. 143, ал. 15 ЗДвП двумесечен срок. Посочил е, че прекратяването на регистрацията по чл. 143, ал. 15 ЗДвП настъпва по силата на закона, като посочената разпоредба установява изискване за съответното отбелязване в автоматизираната информационна система. Посочил е аргументи за това, че деянието е извършено при всяко положение виновно, най-малкото при условията на небрежност, при която разновидност на формата на вина непредпазливост деецът не предвижда настъпването на общественоопасните последици от деянието си, но е могъл (съобразявайки това, че в СРМПС не е отразен актуалният собственик, както и това кога му е предоставен за управление автомобилът, което му е дало възможност най-малкото да допусне, че превозното средство вече е служебно deregистрирано) и е бил длъжен да ги предвиди.

Решението на въззивния съд е неправилно.

Съгласно визираната като нарушена разпоредба на чл. 140, ал. 1 ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По пътищата, включени в обхвата на платената пътна мрежа, се допускат само пътни превозни средства, за които са изпълнени задълженията по установяване на размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата. Санкцията за нарушаване на тези изисквания е предвидена в нормата на чл. 175, ал. 3 ЗДвП - наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В разпоредбата на чл. 143, ал. 15 ЗДвП е предвидено, че служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Съгласно чл. 186, ал. 1, т. 10 от Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Наредба № I-45 от 24 март 2000 г.), прекратяване на регистрацията по чл. 18, ал. 1, т. 2 се извършва: по чл. 143, ал. 15

ЗДвП на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

В случая е безспорно, че Ц. Д. С. е управлявал автомобил, който е бил със служебно прекратена регистрация. По преписката обаче липсват каквито и да е доказателства, Ц. Д. С. да е знаел за така извършеното прекратяване на регистрацията. Вярно е, че органите на отдел „Пътна полиция“ нямат такова задължение – да уведомяват за служебното дерегистриране на автомобила. Това обаче не означава, а и законът не предвижда презумпция за знание на това обстоятелство (прекратяването на регистрацията) от страна на собственика на автомобила, още по-малко от трети лица, на които е предоставено за ползване превозното средство. От събраните по делото доказателства, се установява, че Х. И. е закупил на 09.08.2022 г. от З. К. процесния лек автомобил, който е направил покупката с цел тя да се предостави на Р. И., майка на Ц., която е дългогодишен служител в неговата фирма и пътувала ежедневно от Л. до С.. Колата била предоставена безвъзмездно за ползване от нея и нейното семейство.

За да бъде едно деяние административното нарушение, то следва да е извършено виновно - чл. 6 ЗАНН. Деянието е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо. Доколкото е категорично установено, в това число от постановлението на СРП по пр.пр. № 51239/22 г., че в случая деянието не е умишлено, спорът е дали нарушението – управлението на процесния автомобил с прекратена регистрация е извършено от страна на касатора С. при форма на вината - непредпазливост. Съгласно чл. 11, ал. 3 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН деянието е непредпазливо, когато деецът не е предвиждал настъпването на общественотоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, или когато е предвиждал настъпването на тези последици, но е мислил да ги предотврати.

С оглед установените по делото факти и обстоятелства, напълно необосновани са изводите на районния съд, че вината на санкционираното лице е доказана. С оглед обстоятелството, че автомобилът е бил с регистрационни табели и самият собственик не е бил уведомен за прекратената регистрация, касаторът като лице, на което превозното средство временно е предоставено за ползване, не само обективно не е могъл, но и не е бил длъжен да знае, че управлява дерегистрирано МПС. Тези обстоятелства изключват непредпазливостта като форма на вината и водят до краен извод за несъставомерност на деянието, респективно за липса на административно нарушение.

Служебната дерегистрация на МПС по своя характер представлява ПАМ по смисъла на чл. 22 ЗАНН и за да произведе своето правно действие, актът с който същата е наложена следва да е влязъл в сила. Обстоятелството, че принципно автомобилът подлежи на дерегистрация в хипотезата на чл. 143, ал. 15 ЗДвП, не влече след себе си като пряка последица знанието на собственика му досежно този факт, доколкото той категорично не може да знае точно в кой момент/на коя дата, автомобилът вече е дерегистриран. След като на С. на 22.10.2022 г. не му е било известно, че автомобилът е дерегистриран, той не е осъзнавал общественотоопасния характер на извършеното от него действие по управление на автомобила и не е предвиждал или допускарал настъпването на общественотоопасни последици. Ето защо липсва както умисъл, така и небрежност – незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост. Отсъствието на субективната страна от състава на нарушението по чл. 175, ал. 3 ЗДвП прави деянието, осъществено от Ц. С.

несъстамерно. Налице е т. нар. извинителна грешка по чл. 14, ал. 1 от НК във вр. чл. 11 ЗАНН, тъй като липсва умисъл за извършване на нарушението, защото на касатора не е бил известен факт, който принадлежи към състава на нарушението -дерегистрацията. В конкретния случай е изключен не само умисълът, но и непредпазливостта. Деянието е извършено при обстоятелства, при които отпадат всички форми на вината и следователно не се явява административно нарушение, тъй като не е извършено виновно, въпреки наличието от обективна страна на елементите от състава му.

От изложеното следва, че обжалваното съдебно решение е неправилно и на основание чл. 348, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде отменено. Спорът подлежи на разрешаване по същество, чрез цялостна отмяна на наказателното постановление.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, Административен съд София – град, XXVII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2455 от 23.05.2024 г., постановено по НАХД № 6101 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 18-ти състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-4332-025746/12.12.2022 г., издадено от началник група към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ